

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν 20

264—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Η ΙΕΡΑ ΓΡΑΦΗ*

Ἡ δύναμις τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς εἶναι ἐν τῶν θαυμάτων τῆς ἱστορίας καὶ τῆς φιλοσοφίας, τὸ ὅποιον οἱ πεπαιδευμένοι καὶ ἐπιστήμονες ὑποχρεοῦνται νὰ μελετήσωσι καὶ ἐξηγήσωσιν. Οὐδὲν βιβλίον ἐνέπνευσε πλείοτερον τούτου φόβον—ἀλλὰ μόνον οἱ τύραννοι καὶ οἱ μισοῦντες τὸ ἀνθρώπινον γένος τὸ ἐφοβήθησαν. Οὐδὲν βιβλίον ἐμισήθη τοσούτον ὡς ἡ Γραφή—ἀλλ' ἐμισήθη μόνον παρὰ τῶν ἀγαπώντων τὴν σκοτίαν καὶ τῶν κακοποιῶν. Ἀφ' ἑτέρου ὁμως οὐδὲν βιβλίον ἐξῆψε τοσαύτην ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν καὶ ἐνθουσιασμόν. Ἐχομεν ἑταιρίας πρὸς προπαρασκευὴν ἐπιθεωρημένων προτύπων ἐκδόσεων τοῦ Σάκσπηρ περιχλειούσας τὸ ἄνθος τῆς φιλολογίας. Τίς ἑταιρία ὁμως ἐφαντάσθη ποτὲ νὰ διαδώσῃ τὸν Σάκσπηρ ἐπὶ τῆς οἰκουμένης; νὰ τὸν μεταφράσῃ ἐν πάσῃ γλώσσῃ καὶ νὰ τὸν ἀποστείλῃ ἐπὶ τῶν πτερύγων τῶν ἀνέμων ἐπὶ πάντων τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς;

Ἡ Γραφή κινεῖ τοὺς ἀνθρώπους νὰ πράξωσι τοῦτο, διατὶ δέ; Δὲν θέτομεν τὸ βιβλίον τοῦτο ἐπὶ λάρνακος πρὸς λατρείαν. Δὲν τὸ κλείομεν ἐν κιβωτίῳ ἢ ἐν μουσεῖῳ καὶ δὲν τὸ καλύπτομεν μὲ ὑελίνας θήκας. Δὲν ζητοῦμεν νὰ τὸ βιάσωμεν ἐπὶ οὐδενὸς ἀνθρώπου. Τὸ δίδομεν ἐπὶ τῶν πτερύγων τῶν ἀνέμων, καὶ ἐπιθυμοῦμεν νὰ ᾔῃ ἐλεύθερον λαμβάνον τὴν ὁδὸν αὐτοῦ καὶ ἐπιτελῶν τὸ ἔργον του. Τὸ βιβλίον τοῦτο ζῇ ἡρεμον καὶ μεγαλοπρεπῶς ἔ-

χον τὸ κράτος ἐπὶ πάσης περιόδου τῆς κοινωνίας, οὐδέποτε δὲ γηράσκει, καὶ οὐδέποτε ἀπαρχαιοῦται. Ἡ ἀρχαιότης ἐτάχθη κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ Αἴγυπτος καὶ ἡ Ἀσυρία μαρτυροῦσι περὶ τῆς ἱστορικῆς αὐτοῦ ἀληθείας. Μύθοι ἐτέρων θρησκειῶν προεβλήθησαν ὅπως τὸ καταρρίψωσιν, ἀλλ' ἀπεδείχθησαν λεπτὸν ὑφασμα, δι' οὗ, κατ' ἀντίθεσιν ἢ διαυγῆς αὐτοῦ καθαρότης καὶ ἀγνία φαίνεται λαμπροτέρα. Αἱ διάφοροι φυσικαὶ ἐπιστήμαι προσήχθησαν πρὸς ἀναίρεσιν αὐτοῦ· ἡ ἀστρονομία, ἡ γεωλογία, ἡ ἀνθρωπολογία, καὶ λοιπαί· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐφάνη ὅτι ἐρίζουσι μόνον πρὸς ἀσθενῆ τινα ἀνθρώπινον ἐρμηνείαν, πρὸς ἰδίωμα τι ἑβραϊκόν. Διατὶ; Διότι ἐν αὐτῷ εἰς μόνος κύκλος σκέψεως ὑπάρχει, τὸν ὅποιον δὲν εὕρισκομεν ἀλλὰ τοῦ, ἀλλ' ἄνευ τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, ἤθελεν ἀποθάνει. Ἀμα ἡ δημιουργία, ἡ θεία πρόνοια, ἡ ἠθικὴ, ἡ ἐξαγορά, ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἀφαιρεθῶσιν ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης ὁμιλίας, τί ἀπομένει τότε διὰ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου; Διατὶ δέ; διότι ὁ κύκλος οὗτος τῆς ἀληθείας συνδεῖ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν—διότι αὐταὶ εἰσὶν ἡ ἐκφρασις τοῦ βιβλίου τούτου εἰς τὰς λεπτοτέρας τῆς ψυχῆς συναισθήσεις, λαλοῦντος διὰ κύρους οὐδέποτε φθίνοντος.

Η ΔΙΑ ΠΤΕΡΩΝ ΚΟΣΜΗΣΙΣ.

Ἐὰν αἱ ἀβραὶ κυρίαὶ ἐγίνωσκον ὅτι τὰ πτερὰ δι' ὧν κοσμοῦνται εἰσὶν ἀφορμὴ βασιάνων εἰς μυριάδας ὄντων, βεβαίως ἤθελον ἀπορρίψει τοιοῦτον κόσμον. Ὑπάρχει τῶντι ἡ ἰδέα, ὅτι τὰ εἰς χρῆσιν πρὸς κόσμησην πτηνὰ φονεύονται ἅμα συλλαμβάνονται;

* Ἐκ τῆς ἀγορεύσεως τοῦ Dr. J. P. Thompson, γενομένης ἐνώπιον τῆς ἐν Λονδίῳ Βιβλικῆς ἑταιρίας.

τίλλονται δὲ εἴτα καὶ τὰ πτερὰ αὐτῶν συλλέγονται πρὸς χρῆσιν τῆς διακοσμήσεως τῶν πέλων τῶν κυριῶν. Ἀλλ' οὐχ' οὕτως ἔχει. Τὰ πτηνὰ συλλαμβάνονται ζῶντα, ἐπιτηδεύει δὲ ἐκδέρονται ζῶντα, καὶ τὸ δέρμα ἀφαιρεῖται ἀπὸ τοῦ ἀσπαίροντος σώματος αὐτῶν. Διὰ τῆς ἐνεργείας ταύτης τὰ πτερὰ, ὡς λέγουσι, διαρκῶς διατηροῦνται ἐπὶ τοῦ δέρματος, ὥστε διὰ τοιούτου τρόπου πάντα τὰ πτερὰ τὰ εἰς τὴν διακοσμήσιν τῶν γυναικείων πέλων παρασκευάζονται.

Αἱ ἀβρόκαρδοι κυρίαι, δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι μετὰ φρίκης θά σκεφθῶσιν ὁπόσαι ἑκατοντάδες χιλιάδων πτηνῶν τοῦ λαμπροτέρου πτελώματος ἐκδέρονται ζῶντα χάριν αὐτῶν καθ' ἕκαστον ἔτος. Ἐφόσον δὲ ἐξακολουθοῦσι ἐμμένουσαι καὶ ἀρεσκόμεναι εἰς τοιαύτην πολυτέλειαν, ἡ σκληρὰ αὕτη ἐργασία θέλει ἐξακολουθεῖ ἐπαναλαμβανομένη ἐπ' ἀπείρον. Ἡ βαρωνίς *Burdell-Coulls* ἐξ εὐγενοῦς ὁρμωμένη αἰσθήματος καὶ δικαίας συμπαθείας ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς κινήματος ἐν Ἀγγλίᾳ, σκοποῦντος τὴν ἀποτροπὴν τῆς θηριώδους ταύτης ἐνεργείας, ἐλπίζει δὲ ὅτι θέλει ἐνθαρρυνθῆ εἰς τοῦτο ἐκ τῶν κυριῶν τοῦ τε παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΟΥ.*

Σεβαστή μου φίλη.

Πρὸς σὲ τὴν πεφιλημένην προστάτιδα τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας ἀποστέλλω τὸ κάτωθι ἀπόσπασμα τοῦ ἡμερολογίου, διότι κατὰ τὰς θλιβεράς περιστάσεις ἐν αἷς ἡ πατρίς ἡμῶν εὐρίσκεται, ποίαν ἄλλην παρηγορίαν δύνασαι νὰ αἰσθανθῇς, εἰ μὴ βλέπουσα ὅτι ἡ διαδεχθεῖσα ὑμᾶς γενεὰ δὲν ἔπαυσεν ἐμπνευμένη ὑπὸ τῶν παραδειγμάτων σας; Ἐν μέσῳ τῶν καταδιωγμῶν, οἵτινες παρεσκεύασαν τὴν ἐλευθερίαν ἐν γωνίᾳ τινὶ τῆς μεγάλης πατρίδος μας, σὺ κόρη πενθοῦσα καὶ ἀπροστάτευτος ἐκ τῆς γενικῆς καταστροφῆς διασωθεῖσα, εὖρες ἄσυχλον ἐν τῇ φιλοξενίᾳ ἀποικίᾳ τῶν Φωκαέων ἀλλ' ἐκεῖ ἐν τῷ μεγάλῳ ἐκείνῳ ἐμπορικῷ κέντρῳ καὶ πατρίδα καὶ φίλους εὐροῦσα καὶ τὰ γὰρὰ τοῦ πολιτισμοῦ ἀφρόνως ἀπολαύουσα, οὐδέποτε ἔπαυσας νὰ σεμνύνῃσαι, διότι ἡ Πρόνοια σ' ἐγέννησεν Ἑλληνίδα. Ποσάκις ἐνθυμοῦμαι τὰς εὐχαρίστους ἐσπέρας, ὅτε πλησίον σου καθημένη σε ἤκουον ἀκορέστως διηγουμένην μοι μετὰ νεανικοῦ ὄλως ἐνθουσιασμοῦ, τὰ κατορθώματα τῶν ἀτρομήτων ἡρώων τῆς νεωτέρας ἡμῶν ἱστορίας; ὦ, ναί, σὺ τότε διήγειρας ἐν ἐμοὶ διακαῆ τὴν πρὸς τὴν πα-

* Ἀναδημοσιεύοντας ἐκ τοῦ περιοδικοῦ ὁ «Βύρων» τὴν ἀνωτέρω διατριβὴν τῆς νεαρᾶς εὐπαιδέτου συγγραφέως Κυρίας Ἀρσινόης Γ. Παπαδοπούλου πεπεισμέθα ὅτι ἀνταπαρνόμεθα ὅχι μόνον εἰς τὰς παρακλήσεις πολλῶν συνδρομητῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν τέρψιν καὶ τὴν ωφέλειαν τῶν ἀναγνώστων ἐν γένει τῆς «Ἀθηναίδος», καθότι τὸ ἡθικὸν στοιχεῖον, τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα, τὸ γλαφυρὸν ὕφος, καὶ ἡ ζωηρὰ φαντασία, ἅπτερ χαρακτηρίζουσι τὸν κάλαμον τῆς νεαρᾶς Ἑλληνίδος, δὲν δύναται εἰ μὴ νὰ ἐφελεῖται ἐν γενικῇ ἐπιδοκιμασίᾳ.

τρίδα ἀγάπην καὶ αἰσιωπηλαί ὑπὲρ τῆς περιλημμένης Μακεδονίας εὐχαὶ συνήνουν τὰς καρδίας ἀμφοτέρων.

Ἀλλ' οἶμαι! τοσοῦτοι εὐγενεῖς ὑπὲρ πατρίδος πόθοι, τόσα δάκρυα, μέλλουσιν ἄρα γε ν' ἀποβῶσιν εἰς μάτην, μέλλουσιν ἄρα γε νὰ λησμονηθῶσιν ἐν μέσῳ τοῦ κλύδωνος, ὅστις συνταράσσει τὸν Ἑλληνισμόν, καὶ ἡμεῖς παρασυρθεῖσαι νὰ συγκαταλεχθῶμεν μετὰ τῶν ἀφανῶν καὶ ἀλλογλώσσων γυναικῶν, αἵτινες οἰκαιοποιοῦνται τοὺς πατρώους τάφους καὶ τὸ ἔδαφος τῆς πολυπαθοῦς Μακεδονίας; Ἀλλ' ὅχι! δὲν ἀλλοῦσι μάτην αἱ τῶν Ἑλληνίδων καρδίαι, ὁ πρὸς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα πόθος δὲν ἐξεγείρει μάτην ἐν αὐταῖς τὸ ἐθνικὸν φρόνημα. ἐνῷ δὲ μεθ' ὑπερφηανείας αἰσθανόμεθα ὅτι εἰμεθα Ἑλληνίδες, πρὸς τίνα ἄλλον νὰ στραφῶμεν ἐν μέσῳ τῶν δοκιμασιῶν, αἵτινες μᾶς ἀναμένουσιν ἢ πρὸς ὑμᾶς ὃ τιμαλφῇ τῆς προγονικῆς εὐκλείας λείψανα, καὶ ἀντὶ τὸ ἀρχαῖον τῶν Σπαρτιατικῶν παιδῶν ἐνθυμούμεναι ῥητόν νὰ σᾶς εἴπωμεν, «ἄμμες δὲ γ' ἐσόμεθα πολλὰ κάρρονες ὑμῶν», εὐτυχεῖς θέλομεν εἶσθαι ἐάν δυνηθῶμεν νὰ βαδίσωμεν ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ ἐναρέτου καὶ φιλοπάτριδος ὑμῶν βίου.

Τῇ 14ῃ Ἀπριλίου τοῦ.....ἔτους ἐπεβιβάσθην εἰς τὸν λιμένα Πειραιῶς.

Μεθ' ὁποίου ἐνθουσιασμοῦ ἐπάτησα τὸ ἑλληνικὸν ἔδαφος κατὰ τὴν αἰετοτε ἀξιομνημόνευτον δι' ἐμὲ ἡμέραν ἐκείνην! Μεθ' ὁποίας συγκινήσεως κλίνας γόνυ ἡσπάσθην τότε τὸ διὰ μαρτυρικοῦ αἵματος ἡγιασμένον αὐτοῦ χῶμα! Ἡ νεανικὴ μου φαντασία ἔβλεπε τὸν οὐρανὸν μειδιῶντα εἰς τὴν προσφιλεῖ ἐκείνην γῆν καὶ ἐνόμιζεν ὅτι διέκρινε γλυκύθυμόν τινα ψιθυρισμὸν ἐνῷ ἤκουε τὸ κῦμα τοῦ Σαρωνικοῦ θωπεῦον τὰς ἐνδόξους ἐκείνας ἀκτὰς.

Τέκνον τῆς πολυπαθοῦς Μακεδονίας, ἐκ τῶν σφαγῶν τῆς ἐπαναστάσεως μακρὰν ἐπὶ ξένης περιωθὲν κατὰ τὴν νηπιακὴν ἡλικίαν, ἡρχόμην νῦν ἐφ' ἑσθός, ἵνα ζητήσω πατρίδα καὶ μέλλον εἰς τὴν πρωτεύουσάν τοῦ Πανελληνίου, ὡς εἰς γῆν ἐπαγγελίας. Ἀλλὰ νέος ἀφανὴς καὶ πτωχὸς ἐφθάνον εἰς πόλιν ἐνθα οὔτε φίλους, οὔτε συγγενεῖς εἶχον· καὶ ἐνῷ σύνους καὶ μελαγχολικὸς ἀνηρχόμην τὴν Πειραικὴν ὁδόν, αἶφνης διέκρινα τὴν Ἀκρόπολιν ὑψουμένην ὑπεράνω τοῦ λόφου τοῦ Μουσειοῦ καὶ ὡς φωτεινὴ τις ἀκτὶς ἀπροσδοκῆτως φωτίζει ἐν μέσῳ τοῦ σκότους τὸν εἰς ἄγνωστα πελάγη διεσπασμένον θαλασσοπόρον, οὕτω καὶ ἡ θεὰ αὐτῆς ἀνέκφραστόν τινα ἐν ἐμοὶ διεγείρασα πόθον, μ' ἔκαμε νὰ στρέψω παρευθὺς ἐκεῖσε τὸ βῆμα.

Μετ' ὀλίγον ἀπὸ τοῦ Παρθενῶνος ἐθαύμαζον τὸν διαύγῃ καὶ ἐκτεταμένον ὀρίζοντα τῆς Ἀθηναϊκῆς πυριάδος. Ὁ ἥλιος ἦτο περὶ τὴν δύσιν του καὶ ῥίπτων τὰς τελευταίας αὐτοῦ ἀκτῖνας διὰ τῶν κίωνων τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐκείνου ναοῦ, ἀπέσυρε βαθμὴδὸν τὴν περιφλεκτον αὐτοῦ χλαμύδα ἀπὸ τῶν Πελοποννησιακῶν ὀρέων καὶ ἀπεχαιρέτα μετὰ θλίψεως τὴν χαρίεσσαν πόλιν τῆς Παλλάδος ἵνα ὁδηγήσῃ τὸ ἄρμα του εἰς ἄλλας χώρας ὀλιγώτερον προσφιλεῖς εἰς αὐτόν. Παντα-